

Није лако живети са убеђењем да сте окружени кужном нацијом и још ружнијом културом и да припадате негде другде. Али у аутоколонијалном имагинаријум ових гордих елтиста нема места не само за Србију већ ни за Запад. Ту је скоро све подређено самосажалјивом сопству, које се хистерично бори да објасни себи како је остало тако здраво и нормално у једном толико заразном, убиственом окружењу.

Случајносрпска елита састављена је углавном од малих и заплашених, али бесних људи. Они су без идеја, утрнлог, дистопијског мозга, иако верују да знају све што треба знати и да им је мисао златна. У стварности, све што имају је аутоколонијална жудња, слепа вера да избављење нације коју сматрају неизлечиво болесном може доћи искључиво кроз безрезервно потчињавање Западу. Ту можда има доброг укуса, али нема много места не само за политику већ ни за људе.

Живот је ван видног поља ових Срба који воле да верују да су неукорењени или искорењени. У Митровићевом зашећереном транзиционом имагинаријуму, чак и у Марићевој скромној, али вероватно најбољој школи за ријалите играче на свету, има много више борбе и идеја него у целој грађанској Србији и њеном бизарном левичарском лагуму. За разлику од декларативно марксистичких, ушушканих оаза средњекласног адолесценског ескапизма затрованих родним политикама идентитета, Пинкова утопија бољу будућност обећава и онима који нису геј.

Нажалост, за данашње српске левичаре радник није ОК, па не чуди да иза црвених застава нема никога и да су се субалтерни масовно постројили испред Митровићеве ружичасте флеке и Марићеве англицизоване среће. У Србији се развила перверзна псеудомарксистичка некрополитика у којој има места само за радничке лешеве, оне које више не могу да слушају Цецу и говоре „хомофобију“. Добар радник је у том идеолошком простору само мртав радник.

Радничка класа и сви они са којима неолиберализам не зна шта ће одавно знају да више не могу да очекују никакав рај, али се упињу да некако избегну или баз зашећере транзициони пакао. Тужни су то избори. Делу радног и незапосленог народа данас је

рационалније и изгледније да бољи живот тражи преко ћеркиних обећавајућих груди и згодних тела него у зноју рада и лопатама.

Нови Алија Сиротановић је Тузлак који је узео микрокредит како би његова ћерка Ирма уградила силиконе, више зарадила и тако помогла породици. Ирма је ушла у вилу Парова и превазишла очеве микро наде. Али бојим се да тата Серјанић не би могао ни да провири у овдашњи левичарски имагинаријум.

Менаџер престижног марксистичког простора у центру Београда истиче да ту „шовинизам, сексизам, расизам, просто нису добродошли“. „И ромски колективи, и ЛГБТ екипе“ су део његове врле заједнице, али не и радници. Одустало се изгледа од образовања и промене свести. Авангарда радничке класе је постала антинародна авангарда политички коректне и идеолошки јефтине, контрареволуционарне квир класе, па ћете у оваквим просторима пре видети јетија него радника.

Цитирани, деклатративно антикапиталистички менаџер ове, у суштини, антирадничке и антисељачке „задруге“ у самом срцу дорђолске „Силиконске долине“ дичи се у таблоидном Вајсу да док „у околини где ценовници ударају по ушима, овде ће те и даље

најмање испасти чашица Фоур Росес”. Сви наши случајни Срби, били марксовци или константиновићевци, још су више случајни неолиберали.

Радници не пију Фоур Росес. Верујем да га велика већина није ни пробала. Револуцију о којој са чашом бурбона у руци сањају наши бенигни радикални левичари могу извести само они и оне који пију ракију и пиво, слушају Цецу и Ацу Лукаса, сањају силиконе и ботокс, воле Србију и Србе и обично не љубе гејеве, ни у буквалном ни у преносном смислу.

Нажалост, данас су радници ти који су презрени на левици, и либералној и марксистичкој, подједнако омађијаној мањинским политикама идентитета и зомбираној. Лично је ту постало антиполитичко. Беда активизма вођеног различитим дериватима идеологије рода и очараног лажираним маргинама испоручила је милионе губитника глобализације и транзиције у наручје десних популиста.

Шта жигосана и оклеветана српска подкласа, маса правих субалтерних, може да пронађе у нашем ауторасистичком антинационализму и антифашизму? Ту сва друга балканска зла бивају представљена као секундарна, пуки деривати наводно неуништивог и културално кодираног српског зла, које је нацификовала беда Константиновићевог аутошовинистичког ума.

Тешко је завести и покренути људе које презирете и којих се гадите. Многи случајни Срби, и они са петокраком на реверу и они са књигама Дубравке Стојановић у регалу, од Задруге и Парова више мрзе само људе који на својим телевизорима наизменично гледају већу несрећу људи са праве маргине (Парови) и сплетке црногорских пастува и аспирационих јахташица („волим скупо“), које верују да им је коначно на дохват руке шестоцифрена потрошачка срећа (Задруга).

Теодор Адорно и Макс Хоркхајмер могу за неке младе умове бити опојнији од јефтине флаше бурбона, али бојим се да нису ништа бољи савезници у борби за ове преко потребне душе од Фукоа и Дериде, твораца цуцла теорија по мери презаштићених нарциса. Телевизијски бег у ријалити Задругу много је смисленији и поштенији од елитистичког бега у теорију која ласка елетистичком егу. Уосталом, сви то знамо – лепше је са ескапизмом, био он бурбонски или не.

Прошлог пролећа бирало се између Кије и Луне – и кијисти су на историјским СМС изборима до ногу потукли лунисте. Али не треба бити циничан. Било је ту много више смисла, разлика и повода за опредељивање него на српској политичкој сцени, где је тешко разазнати где завршава Вучић а почиње Борко, да ли данас слушамо Константиновићеве или Шешељеве речи.

Следећег лета нам се већ смеши окршај Луне и Станије, мада изненађења нису искључена. Предизборна кампања је већ почела. Премазана новосадска старлета и размажена и плачљива, али често очаравајуће наивна београдска модна блогерка у њој звуче артикулисаније од свих кључних актера политичке сцене чије је главно обележје препознатљиво „постисторијска“ какофонија истих гласова. Сви свим грађанима обећавају све – и Косово и Европу, и Параде и море беба, и посао и нерад, и веће пензије и мање порезе...

Њихов идејни и морални банкрот, беда њиховог имагинаријума, ставила је Србију у положају земље која чека самилост метрополе и покушава немогуће, да живи туђу историју и поништи своју. Ако је овде нешто кужно и ружно онда су то отуђене аутоколонијалне елите – политичке, медијске, културне и активистичке. Забављене собом и западним, заигране Марксом и Вебером, Ханом Арент и Џудит Батлер, оне су овде али као да живе негде другде, далеко од нас, остављених са само једним реалним избором – између Луне и Станије.

(nepismenidjavoljiadvokat)